

dette Moment til at drage Alt frem med Hensyn til samme, og desto mere skal man netop i disse Tider slaae ind paa den Fremgangsmaade, som er den rigtige, og som engang i Fremtiden vil kunne komme til Nytte; thi det er for sildigt at faste Brønden til, naar BARNET først er faldet i den. Seg vil dog, for ikke at mistydes, udtrykkelig have fremhævet, at, naar jeg taler om Fremtidsfarer i dette Forhold, da tænker jeg egentlig slet ikke paa nogen Uredelighed. Det er Noget, som jeg er overbevist om, at vi lykkeligt ogsaa for Fremtiden uden videre maae kunne see bort fra. Seg tænker egentlig heller ikke derved paa nogen Udygtighed. Det er jo, nemlig vel ganske sikkert, at det Bedste og Fortræffeligste vilde være, om man til alle Tider kunde vente sig, kunde haabe paa og glæde sig til at have eminent dygtige Bestyrere i Spidsen for de forskjellige Dele af Statsstyrelsen, og at det altid at faae overordentlig dygtige Finantsministre vilde være et Gode. Men det er et Gode, som man ikke maa gjøre Regning paa, steds at kunne opnaae, og jeg vil tilføie, at jeg heller ikke sees, at der er nogen saa stor Ulykke i, om det ikke opnaaes. Det er ganske sikkert, at med det constitutionelle System maa med absolut Nødvendighed følge, at man maa tage tiltag med ikke at faae Sagmænd i Spidsen for de forskjellige Bestyrelsesgrene. Der er ganske sikkert forbundet mange Ulemper hermed, men det vilde dog være aldeles utaaleligt og være tusinde Gange fordærveligere, hvis der ikke var Omstændigheder tilstede, som gjorde, at man slet ikke behøver med nogen Nødvendighed at fastholde en saadan Fordring. Der er og maa i enhver Bestyrelsesgren være faste Elementer tilstede, uafhængige af de værlende Ministre, som maae kunne sørge for, at Administrationen holdes i den tilbørlige Gang. Seg vil endog sige, at man nok vil kunne see en Stats Finantsbestyrelse maaskee igjennem Arrækker have den bedste Lov paa sig og være i den allerhøieste Grad mønsterværdig, udenat dog den vedkommende Minister paa nogen Maade personlig vil kunne gjøre Krav paa at ansees for en særlig indsigtsfuld Finantsmand, hvortil han har været i Besiddelse af andre Egenstaber, som have været meget at fore-

trække for dem, der ofte betegnes med det nævnte Udtryk. Nei, hvad jeg anseer for det egentlig Særlige, det er langt snarere den saakaldte „Dygtighed“ — der naturligtvis, naar den nærmere undersøges, ikke bør have dette Navn — som fremavler en Selvtillid, der gjør, at den Paagjældende løsriver sig fra de Daand og fra de Skranker, som det faste Element i Administrationen ellers vilde paalægge ham, og der gjør, at han — ganske vist med de ædleste Forsætter af Verden — hengiver sig til fantastiske Forestillinger om, hvad der kan opnaaes ved at slaae ind paa nye Veie i forskjellige Retninger. Fremfor Alt frygter jeg dog for de Geniale. Der er ganske vist Mennesker, som ere i Besiddelse af en uendelig Arbeidsdygtighed og Trang til danatdiffe Arbejder, og som tillige ere fulde af glimrende Ideer og ikke have nogen Ro paa sig, for de i de forskjellige Retninger have gjort Forsøg paa at bringe disse Ideer til Realisation. Hvis vi nogenstunde skulde falde i Hænderne paa saadanne Finantsministre, saa maatte vi være beredte paa at see de største Kunster gjorte, og saa troer jeg, at det vilde vise sig at være godt, om vi i Tide havde sikret os det bedst mulige Indblik i Alt, hvad der gik for sig.

Det factiske Forhold, som nu er tilstede, er det, at der næppe gives noget Afsnit af hele Statsregnskabet, som — det tør jeg sige — behandles saa utilfredsstillende som det, der angaaer Reservecapitalen. Seg skal tillade mig ganske særlig at bede om den høitærede Finantsministers Opmærksomhed og Understøttelse med Hensyn til det, som jeg her vil fremhæve. Thi jeg kjender vel altfor godt den hele Forretningsgang i Finantsministeriet til ikke at vide, at det ikke er Finantsministeren, som selv skriver de herhenhørende Oplysninger, og jeg veed, at der er Saameget at tage vare paa i Finantsministeriet, at det vilde være en ganske besynderlig Fordring at opstille, at Finantsministeren personlig skulde have Indseende med enhver Detail, der forekommer i Statsregnskabet. Men jeg veed paa den anden Side ogsaa, at der ikke behøves nogen stor Anstrengelse fra Finantsministerens Side for med stor Letthed at faae Forholdet i saa Henseende ændret, og at de Vedkommende, som have